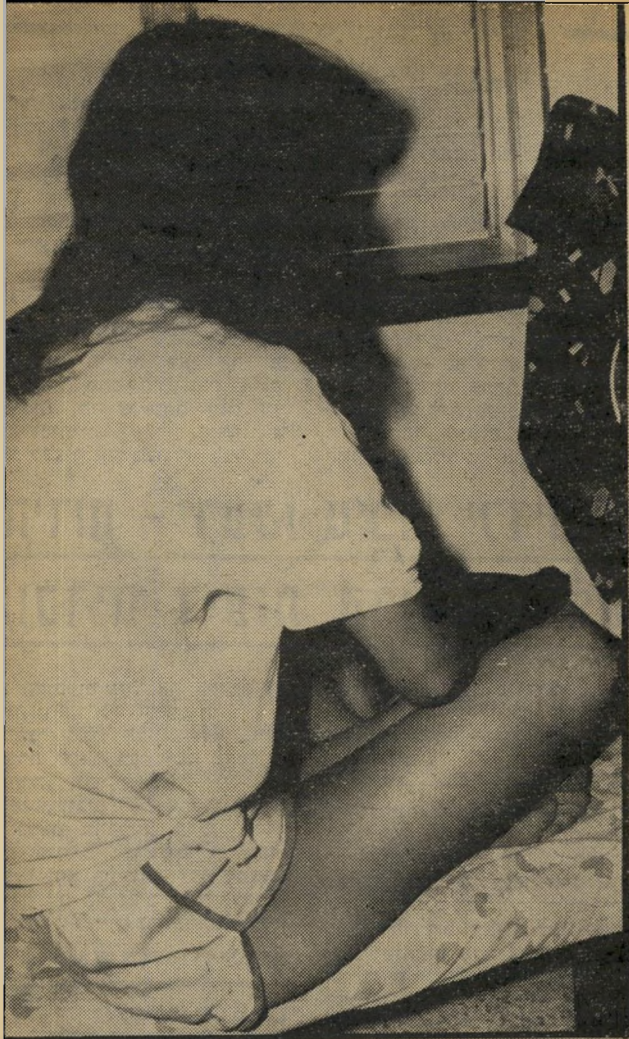

הבחירות לא לבשו דבר מתחת לחלוקי, מספרת

אחת העובדות במכון העיסוי הרפואי

המכובד, שלטענת המישרה היה בית-בושת

שים מסג' והתחלתי לעבוד עוד באותו היום, אחרי השיעור. היום הראשון עבר בסדר, עשיתי מסג' לשני גברים מבוגרים, שהיו נחמדים מאוד ולא באו אלי בדריי שות מיוחדות. כשגמרנו לעבוד, נסעתי הביתה עם בחורה שהייתה אותי אם עשיתי למישהו הרפיה, אמרתי לה שלא זהוספתי שאין לי שום כוונה לעשות כך. היא צחקת ואמרה לי: "ברכה", דבר ראשון, אי אפשר לעבוד במכון בלי לעשות את זה, ודבר שני, שתדעי לך שמוזת מרווחים הרבה כסף. הגברים אוהבים את זה וי נותנים לנו טיפים גבוהים. הייתי המומה לגמרי, פתאום נזכרתי בכל מיני דברים שלא שמתי לב אליהם קודם — העובדה שכולן הסתובבו שם רק בחלוק לבן ובלי שום דבר מתחת, החיבוקים וי הבדיחות עם הלוקחות. פתאום

פחות או יותר, והיה חביב מאוד. כסוף השיחה הוא גם הזהיר אותי שיהיו בחורים שיבקשו ממני לעשות להם הרפיה מינית. לא הבנתי מה זה, והוא הסביר לי שיש גברים שמבקשים מהמסג'יסטיות לעשות להם ביד או בפה. הוא אמר לי לסרב להם ולשלוח אותם לקופה מיד. היתה לי הרגשה מוזרה לגבי האזהרה שלו, אבל העובדה שהזהיר אותי, ואסר עלי לעשות הרפיה מינית, השקיעה אותי. המקום נראה סולידי לגמרי. הי דבר היחיד המורש שם היו המגור רות בתאים. שיכלו להבהב ולהזר היר את הבחורות בשעת סכנה. על איוה סכנה דיברה לא ידעתי. גם לא טרחו להסביר לי. הבחורות שעבדו שם היו רובן צעירות ונחמדות מאוד. מילבדן היו שם גם שלמה פולק ומאיר ברוך, אנשים מבוגרים וחביבים, שעבדו בדרך כלל על הקופה, וי

למישרדו של הרופא, כדי להעניק לו מסג', ואז סגר את הדלת וביצע בה מעשה מגונה. המישרה ממשיכה לחקור חשדות על הונאת הנערות שביקשו ללמוד מיקצוע בקופ"ח, על ניהול בית-בושת וגם על עבירות של מס' הכנסה. **מספרת ברכה כהן*, קצת שיעור בת צא מחלוק:** קשה לי לדבר על מה שהיה, אני בקושי יכולה היום להסתכל לבת שלי בת השנתיים בעיניים. כל כך אני מרגישה מוזגמת. הגעתי לקופת-חולים ישובית דרך מודעה בעיתון, שאותה ראיתי לפני כמה חודשים. מצבי הכספי היה גרוע מאוד באותה התקופה. התגרשתי מבעלי והייתי צריכה לדי אוג לפרנסתי ולפרנסת הבת שלי. שרון, המודעה בעיתון נראתה לי עניינית. נערות, בואו לימדו מסג' בקופת-חולים, מיקצוע מעניין וי

ביום הראשון לעבודתה כמט נעצרה דניאלה ועניין עלידיי מישרה. הבחורות שהסכימו לספר את סיפורן לכתבת העולם הזה, בי שו שלא לפרסם את שמותיהן. בתמונה: דניאלה בחדרה שבבית הור

מעסה שנעצרה

פקתי להיות שם שעה אחת וז הייתי בשוק. איוה בושות! ידעתי בכלל מה הולך שם. כשהגענו לבית-המישפט, ושמע את הסיפורים של שאר הבחורות פשוט לא האמנתי. המישט שיחררה אותי למחרת. בהתח לא האמינו שזה היה היום הראש שלי בעבודה. זה נראה להם תיר פשוט מדי. אבל אחר כך, כשרו שהייתי זרה לכל הבחורות שע הצפיות על המקום, האמינו לי. הסיפור הזה זיעזע אותי. א מול שהדברים קרו כך, ושי הספקתי להתחיל לעבוד שם ולא כנס לכל הבוץ הזה. **עד כאן סיפוריה של דניאלה.** דניאלה היא בחורה פשוטה נעימה, שהחיים לא האירו פנים. בגיל 17 נישאה לחבר מי דות, ואחרי שנה ילדה את ב הראשון, שהוא עיוור ומפגר מליד האם הצעירה כרעה תחת נ העול הפתאומי שהוטל עליה. ה לא זכתה גם להדרכה כלשהי בנו לטיפול בילד המוגבל. שנה לאז הולדת הבן התגרשה מבעלה וחזו לגור בבית הוריה שבחולון. הדוקטור פעילן מכחיש את עדייות שמטילות בו דופי. ה שגר להגנתו את עורכי-הדין נ קנת ועימנאל ידידיה וטען להגנו כי שורש העניין נעוץ בסיכסו עבודה בין אחד העובדים והנהגה לדבריו המוסד שהוא מנהל ה מוסד מכובד, המוכר עלידיי שי טגות הבריאות. לדברי פעילן, גם שאר העדויו ניגבו מפי עובדים שפוטרו מעב דתם ושרצו לפגוע בשם הטוב ש המוסד ובמנהלו. לדבריו חשז הנהגה בטוהר המידות של כ מן הבחורות שהועסקו במוסד. התלוננה על כך במישרה. פעילן על מעצור, בטענה שהו סובל ממחלת-לב קשה והמעצ עולל להחמיר את מצבו. ביו המישפט דתה את העירעור. כתב-אישום עדיין לא הוגש, א הפרשה הסתכנה בינתיים, כשעל החשד ששטר מסויים נהג לפק את המקום מפעם לפעם וכי ש טרת אחת אף עבדה בו.

שמעו לראשונה את האמת על מה שעושות הנשים שלהם בעבודה. היו אמהות ואבות, המעצר עצמו היה חוויה משפילה, למרות שבי מישרה התייחסו אלינו יפה מאוד, ועשו הכל כדי שנוכל לצאת משם מהר.

במידה מסויימת טוב שזה קרה. המעצר הביא סוף לכל הסיפור הזה. מי יודע כמה זמן עוד הייתי ממשיכה לעבוד, ואם הייתי מוצאת את הכוח הדרוש כדי לקום ולעזוב, למרות כל הפיתויים הכספיים. מזל שהסיוט הזה נגמר.

עד כאן סיפוריה של ברכה. דניאלה וענקני* מחלוק, יפה- פיה בת 21, מתקשה עדיין לעכל את החוויה שעברה.

מספרת דניאלה:

לפני שבועיים נתקלתי במודעה של קופת-חולים ישובית. המודעה עשתה עלי רושם טוב, והלכתי למקום בשביל לבדוק מה בדיוק הם מציעים. תמיד רציתי להיות אחות ולעבוד עם אנשים.

אמא

חשדה

פגשתי שם את הפרופסור והיתה לנו שיחה שבה הוא סיפר לי שהמוסד הוא מוסד רפואי ותיק ומכובד. ביקשתי ממנו לפרט ולהסביר, ואמרתי לו שאם זה לא חוקי אני לא מוכנה לעבוד שם. הפרופסור הרגיע אותי ואמר לי שאין בעיה כזאת. הוא גם הבטיח לי שילמדו אותי לעשות מסג' לאנשים חולים, ושאקבל הסמכה. כשחזרתי הביתה וסיפרתי לאמא שלי, היא מיד התחילה לחשוד, וביקשה להיפגש עם הפרופסור. הוא הסכים להיפגש איתו ונתן לי אפילו מיכתב בשבילה, עם החותמת שלו כרופא מוסמך. המיכתב די הרגיע את אמא שלי, והחלטנו שאלך לעבוד שם לתקופת נסיון. ביום הראשון שלי בעבודה נעצרנו כולנו עלידיי המישרה. הסי

בטיב העיסוי

הבנתי את הכל. באותו יום הייתי בטוחה שלעולם לא אחזור למקום הזה, אבל בערב, אחרי שהשכבתי את הילדה, עשיתי חושבים. הכסף חסר לנו, הייתי שקועה בחובות איומים. ואולי זוהי הדרך לצאת מהבוץ שבו שקעתי. למחרת חזרתי לעבודה. כשהחל לטתי נחושה לעזוב את המקום ברגע שאגמור להחזיר את החובות שלי.

חכי, גם

תורך יגיע

ה לקוחות באו והלכו. חלק ביקשו הרפיה מינית וחלק לא. היו כאלה שבאו רק לשבת ולדבר. כך הם התפרקו — בשיחה. הסתרתי את הסיפור הזה מהי מישפחה שלי. אמא שלי אשה מבוגרת, וידעתי שהדבר יכול לפי גוע בבריאותה בצורה קשה מאוד. גוע בבריאות בצורה קשה מאוד. הרווחתי הרבה כסף. קיבלתי טיפים של 5000 לירות ויותר, בנוסף למשכורת הבסיסית. וזה מה שהחזיק אותי שם.

מהבחורות הוותיקות יותר שמעתי סיפורים מוזעזעים. סיפרו שפעילן מנסה להתעסק עם הבחורות ולבקש מהן מסג' והרפיות. בחורה שאיתה התיידדתי אמרה לי: "חכי, חכי, ברכה, גם תורך יגיע". ואמאת, תורי הגיע מהר מאוד. ימים מעטים לאחר שהתחלתי לעבוד, ניגש אלי פעילן וביקש ממני להישאר איתו אחרי שעות העבודה ולעשות לו מסג', סירבתי. באותו היום ברחתי הביתה יותר מוקדם.

זמן קצר אחרי שהתחלתי לעבוד היתה הפשיטה של המישרה. עצרנו אותנו והחזיקו אותנו 48 שעות במעצר. הדברים האלה שקרו לי נראו לי כל כך לא אמיתיים — הם נראו לי חלק מסרט מפחיד או מיספור רע. כמוכן, שהמישפחה שלי היתה צריכה להגיע לבית המישפט ולהוציא אותי בערבות. כך גם נודע להם הכל. כל המישרה פחות שהגיעו לבית-המישפט כדי להוציא את הילדות שלהן בערבות היו המומות. היו שם בעלים ש

היפנו את הלוקחות לתאים, שבהם חיכו הנערות. עוד באותו היום קיבלתי שיעור בעיסוי מבחור בשם מנשה, שעבר רי שילמתי מאה שקלים. מנשה העביר לי ולעוד כמה בחורות חדשות שיעור של שלוש שעות בערך. הוא הדגים לנו כיצד עו

שכר גבוה. לרגע לא היססתי. מי ידע שקופת-חולים ישובית אינה קופת-חולים רגילה? גם כשהגעתי למקום לא נראה לי שום דבר חשוד. אדם פעילן קיבל אותי לשיחה. הוא הסביר לי את העבודה.

* שם בדוי.

שיחזור התצלום שהופיע בעולם הזה (1918), ליווה כתבה של זאב יפת. היתה זו כתבת-חקירה מיוחדת על מכונת-העיסוי בתל-אביב, שפורסמה בעיתון. בתמונה: העיתונאי יפת-זוכה בעיסוי, באחד ממכונת העיסוי שפעלו בעיר, במסגרת הכתבה.